

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 615/05
21.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Драганом Лужњанин као записничарем, у кривичном предмету оптужених АА и др., због кривичног дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из чл. 169. ст. 2. у вези чл. 168. ст. 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Суботици, браниоца оптуженог АА адв. АБ, браниоца оптуженог ББ адв. АВ и адв. ВВ и бранилаца малолетног ММ и сада пунолетног ГГ адв. ДД и адв. ЋЋ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Суботици К.бр. 52/04 од 29. 1. 2005. године, у седници већа одржаној у смислу чл. 375. Законика о кривичном поступку, дана 21. 6. 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалба Окружног јавног тужиоца у Суботици и жалбе бранилаца оптужених АА, ББ, ММ и ГГ и пресуда Окружног суда у Суботици К.бр. 52/04 од 29. 1. 2005. године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Суботици К.бр. 52/04 од 29. 1. 2005. године оптужени АА и ББ оглашени су кривим због кривичног дела тежак случај разбојничке крађе и разбојништва из чл. 169. ст. 2. у вези чл. 168. ст. 1. КЗ РС и у вези чл. 22. ОКЗ, па је оптуженом АА изречена казна затвора у трајању од 12 година а оптуженом ББ казна малолетничког затвора у трајању од 7 година, док су малолетним ММ и ГГ изречене васпитне мере упућивање у васпитно поправни дом у трајању од најмање једне а највише 5 година. На основу чл. 50. ОКЗ оптуженим АА и ББ у изречене казне урачунава се и време које проводе у притвору почев од 18. 5. 2004. године па на даље.

Оптужени АА и ББ обавезани су да солидарно плате трошкове кривичног поступка у износу од 167.096,00 динара и паушални износ сваки од по 10.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док су малолетни ММ и ГГ ослобођени дужности плаћања трошкова кривичног поступка у смислу чл. 498. ст. 1. ЗКП.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Суботици због одлуке о кривичној санкцији у односу на оптужене АА и ББ са предлогом да се првостепена пресуда преиначи и овим оптуженима изрекне знатно већа казна затвора,

- бранилац оптуженог АА адв. ЕЕ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно расправљање пред потпуно измењеним већем. У жалби је захтевано да о седници већа другостепеног суда буде обавештен

- бранилац сада пунолетног ББ адв. АВ због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка са предлогом да се побијана пресуда у односу на оптуженог ББ укине и предмет врати на поновно расправљање и одлучивање или да се побијана пресуда у погледу кривичне санкције преиначи и оптуженом ББ уместо казне малолетничког затвора изрекне васпитна мера упућивања у васпитно поправни дом а овај оптужени ослободи од обавезе плаћања трошкова кривичног поступка. У жалби је захтевано обавештење о седници већа другостепеног суда,

- бранилац оптуженог ББ адв. ВВ због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији са предлогом да Врховни суд побијану пресуду укине и предмет врати на поновно суђење или је преиначи тако што ће овом оптуженом изрећи васпитну меру упућивања у васпитно поправни дом или ублажи изречену казну малолетничког затвора. Бранилац је захтевао да о седници већа другостепеног суда буде обавештен,

- браниоци малолетног ММ и сада пунолетног ГГ адв. ДД и ЋЋ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење уз захтев да браниоци малолетних буду позвани на седницу већа другостепеног суда.

Бранилац оптуженог АА, адв. АВ доставио је одговор на жалбу Окружног јавног тужиоца у коме је предложио да се та жалба као неоснована одбије,

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж.бр. 752/05 од 19. 4. 2005. године предложио је да Врховни суд побијану пресуду преиначи и оптуженима АА и ББ изрекне казне затвора у дужем трајању а жалбе бранилаца оптужених АА, ББ, ММ и ГГ одбије као неосноване.

Врховни суд је у седници већа одржаној у смислу чл. 375. Законика о кривичном поступку у присуству бранилаца оптужених адв. ЕЕ, адв. АВ и адв. ДД а у одсуству уредног обавештеног Републичког јавног тужиоца и адв. ВВ, испитао побијану пресуду, размотрио остале списе предмета и након оцене жалбених навода и предлога као и предлога Републичког јавног тужиоца нашао:

У проведеном поступку нису учињене нити првостепена пресуда садржи оне битне повреде кривичног поступка па ни повреде кривичног закона на које Врховни суд пази по службеној дужности у смислу чл. 380. ст. 1. тач. 1. и 2. ЗКП.

Оптужба и пресуда су идентичне у погледу догађаја о коме се суди. Ближе описивање начина на који су оптужени дело које им је стављено на терет заједнички извршили уподобљено је чињеничном стању утврђеном током претреса а да притом није промењен идентитет оптужбе, па се неоснованим оцењују наводи жалбе бранилаца оптуженог АА и оптуженог ББ о учињеној битној повреди из чл. 368. ст. 1. тач. 8. ЗКП.

Нису основани ни наводи браниоца оптуженог АА и бранилаца малолетног ММ и ГГ о учињеној битној повреди из чл. 368. ст. 1. тач. 10. ЗКП по којима се побијана пресуда заснива искључиво на исказу оптуженог АА датом у преткривичном поступку који исказ је због начина на који је прибављен морао бити издвојен из списка. Ово стога што је првостепени суд посебно ценио да ли је исказ оптуженог АА у преткривичном поступку дат под принудом и да ли је евентуално у супротности са другим изведеним доказима па је правилно закључио и објаснио да је такав исказ могао дати само онај који је био непосредан актер кривичног догађаја и такав исказ ценио у склопу свих осталих изведених доказа.

Неосновано се жалбама бранилаца указује и да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка (чл. 368. ст. 1. тач. 11. ЗКП) јер изрека првостепене пресуде садржи потпун опис радњи извршења кривичног дела тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва из чл. 169. ст. 2. у смислу чл. 168. ст. 1. КЗ РС за које су оптужени као саизвршиоци оглашени кривим, са свим законским елементима бића наведене инкриминације, а о томе су у првостепеној пресуди дати јасни, потпуни и

међусобно сагласни разлози.

Стоји навод жалбе браниоца оптуженог ББ да је у побијаној пресуди погрешно као дан објављивања пресуде наведен 29. 1. 2005. године иако је пресуда јавно објављена у петак 28. 1. 2005. године. Међутим, како се очигледно ради о омашци јер је субота за суд нерадан дан – то овај пропуст (који председник већа у свако доба може исправити посебним решењем) не чини побијану пресуду неразумљивом у мери која би оправдала њено укидање.

Чињенично стање је у првостепеној пресуди правилно и потпуно утврђено, па су неосновани жалбени наводи којима се то оспорава. Побијајући првостепену пресуду по том основу, браниоци оптужених АА и ББ и браниоца малолетних ММ и ГГ, понављајући одбране својих браћеника из првостепеног поступка наводе да уопште нема доказа који би упућивали на њих као извршиоце дела. При томе, жалбе не истичу такве чињенице и доказе који нису били предмет разматрања у првостепеном поступку а који би могли утврђене чињенице довести у сумњу, већ само на други начин интерпретирају изведене доказе.

Супротно изнетим жалбеним наводима првостепени суд је правилном оценом одбрана оптужених, малолетних ММ и ГГ, као и изведених доказа правилно утврдио да су оптужени АА, ББ малолетни ММ и сада пунолетни ГГ, у саставу групе и по претходно постигнутом договору, употребом силе према оштећеној ЖЖ – одузели туђе покретне ствари у намери прибављања противправне имовинске користи и том приликом, поступајући на начин ближе описан у изреци побијане пресуде, умишљајно лишили живота оштећену ЖЖ.

Обдукцијом леша сада покојне ЖЖ који је пронађен на поду кухиње породичне куће оштећене, у непосредној близини кревета – несумњиво је утврђено да је смрт оштећене насилна и да је наступила непосредно услед акутног механичког угушења. Прегледом тела оштећене нађене су повреде нанешене различитим средствима, које повреде укључују замах и удар, притисак на грудни кош, стезање врата, затварање уста и носа, од којих повреда су неке констатоване као заживотне што упућује на отпор оштећене и учествовање најмање два лица у nanoшењу ових повреда.

Прихватајући основано налаз вештака обдуцента ЗЗ о механизму настанка, врсти и бројности повреда код оштећене али и о непосредном узроку смрти, правилно првостепени суд ценећи одбране оптуженог АА и оптуженог ББ, којима међусобно терете јадан другог али описују и улоге малолетног ММ а оптужни АА и улогу малолетног ГГ – утврђује да су у кућу оштећене по претходно постигнутом договору ушли сва четворица у намери да оштећену застраше и одузму ју јој новац који прима од пензије – а када их је оштећена видела, заједнички насрнули на оштећену, наносећи јој описане повреде од којих је непосредно наступила и смрт оштећене.

Иако се одређена повреда не може директно приписати активности оптуженог АА или оптуженог ББ или активностима малолетног ММ, правилно налази првостепени суд да, обзиром да се ради о кривичном делу извршеном у саставу групе, није од пресудног значаја који од саоптужених је коју радњу предузимао, већ је довољно да сваки члан групе предузме било коју радњу извршења, свестан заједничког деловања, а све у циљу заједничког извршења кривичног дела.

Иако малолетни ГГ није предузео ни једну радњу која би представљала радњу извршења у лишавању живота сада покојне ЖЖ, нити је касније од присвојеног плена нешто добио, својим присуством радњама оптуженог АА, оптуженог ББ и малолетног ММ, не предузимајући ништа чиме би спречио лишавање живота оштећене, својим активностима које су уследиле накнадно, бришући трагове који су указивали на њихово присуство и померајући тело покојне, очигледно је показао да се у потпуности сагласио са свим радњама које су претходно предузете од стране осталих саизвршилаца у лишавању живота сада покојне ЖЖ.

О напред утврђеним одлучним чињеницама као и о доказима на основу којих је те чињенице утврдио, првостепени суд је дао сасвим јасне и довољне разлоге а на странама 13. и 14. образложења побијане пресуде и разлоге за неприхватање одбрана малолетних ММ и ГГ као и измењене одбране оптуженог АА и исказа сведока СС1, СС2, СС3 и СС4 као и родитеља и баке оптуженог АА, које разлоге у свему као правилне прихвата и овај суд, док супротне жалбене наводе бранилаца којима се оспорава правилност чињеничног стања и даје сопствена оцена изведених доказа, оцењује неоснованим.

Све околности од значаја за оцену урачунљивости оптуженог ББ и осталих саоптужених, првостепени суд је правилно утврдио, прихватајући у свему као правилан налаз и мишљење вештака неуропсихијатра ИИ, која је наредбом суда одређена за вештака у овом поступку и несумљиво утврдила да је урачунљивост оптуженог ББ била очувана како у погледу способности схватања значаја дела тако и у погледу могућности управљања својим поступцима, па се неосновано жалбом браниоца оптуженог ББ указује да су ове чињенице морале бити утврђиване путем вештака са сталног списка судских вештака.

Оцењујући остале наводе жалби, који се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка и чињенично стање, овај суд налази да иста нису од битног значаја за исход овог кривичног поступка.

Према томе, чињенично стање како у погледу чињеница које чине битна обележја кривичног дела у питању тако и у погледу оних које се тичу психичког односа саоптужених према учињеном делу, правилно је и потпуно утврђено, а квалификацијом њихове противправне делатности по чл. 169. ст. 2. у вези чл. 168. ст. 1. КЗ РС у вези са чл. 22. КЗ СРЈ, кривични закон је правилно примењен. С тим у вези првостепени суд је у пресуди дао јасне, исцрпне и уверљиве разлоге које и овај суд у свему прихвата.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о изреченим казнама оптуженом АА и оптуженом ББ, овај суд налази да је иста и у том делу правилна а жалбе Окружног јавног тужиоца и бранилаца оптужених неосноване.

Приликом одмеравања казне оптуженом АА, првостепени суд је имао у виду све у овом погледу релевантне чињенице и околности којима је дао одговарајући значај – те како се изјављеним жалбама не наводе околности које првостепени суд није ценио а које би могле имати утицаја на изрицање строжије односно блаже казне, изречена казна затвора у трајању од 12 година побијаном пресудом је и по налажењу овога суда адекватна тежини и друштвеној опасности извршеног кривичног дела као и високом степену кривичне одговорности овог оптуженог и као таква довољна и нужна за постизање сврхе кажњавања предвиђене чл. 33. ОКЗ.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о изреченој казни малолетничког затвора оптуженом ББ, ценећи наводе и предлоге жалбе Јавног тужиоца у правцу изрицања строжије казне и браниоца у правцу изрицања васпитне мере, овај суд налази да је правилно поступио првостепени суд када је сада пунолетног ББ осудио на ову кривичну санкцију. Јер, и по налажењу овога суда, за изрицање казне малолетничког затвора у конкретном случају испуњени су сви законски услови из чл. 77. ОКЗ. Најпре, ради се о кривично одговорном старијем малолетнику у време извршења дела и прописаној казни тежој од 5 година затвора а због тешких последица дела (смрт оштећене) и високог степена кривичне одговорности (изражена упорност и решеност да се оштећена лиши живота и поред одбране оштећене која је по налазу вештака била интензивна), то према овом млађем пунолетном лицу не би било оправдано изрећи одговарајућу заводску васпитну меру. Правилном оценом околности које утичу да казна буде већа или мања у смислу чл. 32. КЗ РС, имајући у виду и услове развоја, тежину дела и степен душевне развијености, али и време потребно за његово преваспитавање и стручно усавршавање, правилно је поступио првостепени суд када је ово сада млађе пунолетно лице (значај применом прописа чл. 81. ст. 3. ОКЗ) осудио на казну малолетничког затвора у трајању од 7 година уз урачунавање времена које проводи у притвору, јер се овом казном и по налажењу овога суда, постиже сврха кривичних санкција из чл. 74. ОКЗ.

Испитујући побијану пресуду у погледу одлуке о изреченој васпитној мери малолетном ММ и сада пунолетном ГГ, ценећи наводе жалби бранилаца, овај суд, налази да је првостепени суд правилно утврдио све околности догађаја и радњи које су ови тада малолетни предузимали у својству саизвршилаца, а дајући правну оцену њиховог кривично правног деловања, притом прихватајући извештај Центра за социјални рад у __ и налаз вештака неуропсихијатра о оцени степена њихове душевне развијености, те несумљиво утврдио да су они били свесни свога дела и хтели његово извршење. И по налажењу овога суда, првостепени суд је при избору васпитне мере, правилно ценио све околности из чл. 32. КЗ РС и правилно закључио да је нужно малолетног ММ и сада пунолетног ГГ издвојити из досадашње средине која је према извештају Центра за социјални рад потпуно неадекватна за њихов правилан и друштвено пожељан социјални развој и поверити их бризи и васпитању стручних лица у васпитно поправном дому.

Имајући у виду тежину и друштвену опасност извршеног кривичног дела, личне породичне и укупне прилике малолетног ММ и сада пунолетног ГГ, као и карактеристике њихових личности, правилно налази првостепени суд да су појачане мере преваспитања у конкретном случају неопходне, те да ће се управо

изреченом васпитном мером из области затворене заштите у свему постићи сврха васпитних мера из чл. 74. ОКЗ.

Одлука о трошковима кривичног поступка и паушала донета је правилном применом чл. 196. ст. 3. ЗКП, па се неосновано наводима жалбе браниоца оптуженог ББ, првостепена пресуда побија у овом делу.

Са изнетих разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде у смислу одредбе чл. 388. као и чл. 464. Законика о кривичном поступку.

Записничар, Председник већа-судија,
Драгана Лужњанин, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

сд